

ГОЛГОТА ВЕЛИКЕ

Нек' стихови успомене буде,
епски пјесник, кол'ко кадар буде
да оживи историске слике
из прошлости јуначке Велике,
кроз времена бурна и крвава
и да скине сјенку заборава
са ловора заслужене славе,
те јуначке, нахије кржаве!...
На граници ломне, Горе Црне,
Ће пландују са овцама срне
и у крда, купе на солила,
ђе је сестра хајдуцима вила,
ђе се горде, питоме падине
и ђе соко као муња сине
када гони 'тицу рад плијена,
ђе је глава, слободи цијена,
ђе пастири, јагагане носе
и ђе виле расплијећу косе,
ђе се кује сабља за крвника?
Ето, то је поносна Велика!...
Ту у стрме и питоме стране,
величани Светосавље бране,
вјековима светкују неђељу,
Бадњак беру Христу Спаситељу
и његују, традицију ратну:
За крст Часни и слободу златну!!!

До далеког, чуло се Јапана
о јунаштву храбрих величана,
чија снага, царске силе срета
а нема је на мапи свијета!?
Та гранитна, српска караула,
јунаштвом се до Стамбола чула
и мучила ПОРТУ и султана,
непокорност, храбрих величана;
иако је била опкољена,
с'неколико крвничких племена,
што стадоше под барјак Ислама
да би јаде задавали нама...
Сријеташе аге и бегове
од Гусиња, Плава и Ругове,
Малесије, Шаље и Кастрата,

кад Велици ударе на врата,
пили чаше и жучи и меда,

сјекли слуге, свеца Мухамеда
и 'ватали живе крволоке,
скидали им оружје и токе,
плијенили коње од мегдана,
првацима турскога султана
и носили ожиљке од рана
и чували завјет кроз времена
да је глава, слободи цијена
и слободу будно сачували,
кад су ратни вјетрови дували!...

У ратове балканских земаља,
под барјаком црногорског краља
у јурише, с'пјесмом одлазили,
Брегалницу крваву газили
и уз ђеда, јездило унуче
да од тврдог Скадра, узму кључе,
а много их на попришту оста,
Метохијом, до Шванскога моста!
Величке су кости разасуте,
кроз попришта и бојеве љуте,
просторима „Душановог Царства“
у темеље српског слободарства,
не тражише славу и ордене
за накнаду, крви проливане!...
Кроз вјекове, славни пре'ци њини,
узорни су били домаћини
и кротили, планинама ћуди,
величани, непокорни људи...

Када Хитлер, абердаром мета,
арнаутска милет са КОСМЕТ-а,
фашистичке, обуче одоре,
Светосавску вјеру да сагоре
а одмах се прикључише њима,
потурице из долине Лима,
фашистички барјак да развију,
формираше ЕС ЕС дивизију,
„СКЕНДЕР БЕГ“ ЈОЈ ИМЕ НАЂЕНУШЕ

па у ратне злочине кренуше,
какве нико запамтио није
на сртанице књиге историје!?
Сад слушајте за злочине њине:
Четрдесет четврте године,
двадес' осмог јула, врелог љета,
Велика је на крсту распета!?
Та планинско-брдска дивизија
у саставу РАЈХ-ових армија,
логистичка, подршка је њена,
дивизија „Принца Еугена“,
формирана на почетку рата
од квислинга Бачке и Баната,
формацију ратну одржава
од Чакора па до Кома плава
и зла чине, четири године!...
Но наиђе сила изненада,
кад удари „Крајишка бригада“
па им разби гнијездо бункера
од Чакора до Плавског језера
и сломише борбене линије,
„СКЕНДЕР БЕГА“ ес ес дивизије!...

Кад бригада оде крајишника
пут Косова и Копаоника,
остављена бијаше Велика,
на немилост и милост крвника
који крену к'о звијер рањена
уз подршку „Принца Еугена“,
крену десет хиљада бораца,
окореле банде зликоваца
што немају душе нит' образа
да лијече горчину пораза,
а пред силом оваква армаде,
голорука Велика остаде!?
Послали су крвници гласнике
да саопште живљу из Велике
да чекају сви код своје куће,
двадес' осмог јула у свануће
јер ће морат' зреле мушке главе
да мостове, срушене поправе
још дадоше обећања јака,
ником неће фалит с'главе длака!
Опет српска будност задријема
па сметнуше с'ума: Вјере нема,
у пашчета, змије и турчина,

јер је вазда, лажна беса њина!...
Док зрак Сунца зору најављује,
Велику су опасале гује,
са свих страна, сила оружана !?
Кад почеше 'апсит мушке главе,
виновници ужаса и страве,
виђело је мало и велико:
Зло ти јутрос, ка ти је Велико !?
Онда Хоџу, злогласног Саита,
мирно Крсто Пауновић пита:
Што Саите, ако знаш за Бога,
газиш бесу, обећања твога ?
Саит Хоџа њему одговори:
Велика ће огњем да сагори !
Пјени Саит и на пратњу режи:
Одмах Јевта Пауновић вежи
и с'њим Крста његовога брата
и катила Јокића Стамата,
Симоновић Миља, Милосава,
Живаљевић с'њима Радосава,
нека милет у огњу сагори
јер не важе више договори
док рачуне измиримо старе,
стријељајте влахе у Лешћаре,
нека горе влашад стријељана
у брвнару Јокића Богдана,
тад изврши ордија манита,
заповијест, бездушног Саита !?
Педест три главе из племена,
завезаше с' гредом на рамена
и по неко јагње око врата,
окачи им ордија целата
и тако их воде без одмора,
преко виси зеленог Чакора...
Док су били на чакорској страни,
гледали су сужњи оковани
док последњи поздрав шаље њима
из Велике, густо облак дима !?...
Ти несрећни сужњи, невољници,
ништа нису знали о Велици
и злочину, страшнога помора,
до доласка из бечког логора!...

Сада причај с'Виситора вило,
шта се онда у Велици збило ?
Онда вила бесједити стаде :

Гледала сам невиђене јаде
и шиптарске нељудске злочине
за све ратне четири године,
али друге, блиједе су слике,
пред распелом, нејачи Велике !?
Старци, жене и нејака дјеца,
оружје су чули како звеца,
онда бомбе, пуцње и рафале
и злочинце како куће пале,
тако да је у једноме трену
сва Велика била у пламену,
а допире из модрог пламена,
врисак дјеце и кукњава жена,
болни јаук чељади нејаке
а крвници испред куће сваке
са оружјем, уперним клече
да из огња нико не утече!?
Дјеца руке, беспомоћно шире
док целати кличу и сеире
и разносе тијело ђетета,
врховима, оштрих бајонета,
разбацују ледином комаде
и жене су силовали младе,
трудницама, утробе парали,
кундацима старце ударали,
ножевима, живу дјецу драли
и за пете о дрво вјешали !?
Зор Ђевојка Мијовић Савета,
имала је тек шеснаест лџета,
згодна као вила са Чакора,
на њу чопор кидиса злотвора
да невину цуру обешчести,
узавреше, животињске страсти,
али младој нагоркињи баста,
шчепа стабло од младога храста
к'о да има шаке од челика,
штити образ од крвожедника,
на мукама збори пасјој вјери:
Убите ме подивљале звјери,
иако сам данас без заштите,
образ недам а живот узмите !
Чудном снагом, рад образа свога,
не пушта се од храста младога
но га стегла као вјереника,
док издахну од мука крвника
и безгрешна, невина и чиста,

одсели се у насеље Христа !...
А у кући Гојковић Томице,
болно јекну старац из столице,
с'њим пет мајки с'петнаест макања,
отворише небо од плакања,
гледајући искежене зубе
на лицима арнаутске губе,
искри мржња у очи кржаве,
виновника ужаса и страве !?
Онда ове сатанске утваре
што за душу и гријех не маре
но планове о злочину кују,
на главачке чељад извукују
па пред кућу кад их постројише,
рафалима у њих распалише,
беспомоћно ситна дјеца пиште,
крв попрска кућу и двориште,
старац скочи и шакама хвата,
командира про дебелог врата
док некадар, беспомоћно паде
а звјери га сјеку у комаде !
Троје дјеце, Свевишњега воља,
спасила је из овог покоља,
макања је једна преживјела
испод мртвог мајчиног тијела,
друго испод тјела бабинога
из ужаса, преживје овога,
трећи дјечак имао је среће
па у стару колибу улеће,
то целати, видјели нијесу,
опијени у своме бијесу!?
Живаљевић, пусто Папратиште,
постало је грдно судилиште,
осмнаесторо је чељади
изгорело на пустој ливади,
а у кући Пауновић Мина,
данак узе крвава судбина,
која веле, нит' копа нит' оре,
седамнаест чељади изгоре !?
Стешевића, кућу Миливоја,
уждила је дружина несоја
и у њој су чељад погорела,
лебди мирис печених тијела !?
Сад слушајте какав усуд срете,
Симоновић Душана, дијете
што је девет мјесеци имало

у руке је крволока пало,
бацају га звјери у висине
и чекају на ножеве њине,
па макању ни мртву ни живу,,
објесише за ноге о шљиву,
а и малој двогодишњој Коси,
крв невина ледину ороси !?
Када бану, банда разуздана,
Симоновић, пред кућу Душана,
гостопримна домаћица Јела,
со и хљеб је пред њих изнијела,
то јој злотвор испросипа чизмом,
заслијепљен црним фанатизмом,
а Милица, за њом снаха млада,
двогодишњег сина Милорада
у наручју, понијела бјеше
али јој га монструми отеше,
још кад звијер шиптарска манита,
виђе да је снаха бременита,
распори јој утробу стомака,
из утробе извади дјечака,
плач макање, последњи и први,
кључеви су угушили крви !?
Гледа Јела шта безумље ради
са четворо своје унучади !?
Мали Мато, мртвој мајци приђе,
жртву брата ,нерођеног виђе,
али банда крвавих целата,
ножевима, ноге малог Мата
откидоше, живом до кољена,
залуд вришти макања малена,
вјешају га с' главом наопако
да издахне на мукама тако
а онда су осули рафале
у тијела, чељади остале!?
Вукадинов поток, злочин крије
кад бануше злочиначке змије
а Томислав Вучетић, дијете
радознало, крену да их срете,
злочиначка рука, зграби њина,
безгрешника од осам година,
за грану га објесише жива
а он мајку у помоћ дозива,
лети мајка дијете да спаси
али метак живот јој угаси;
у бијесу злочинац, убица,

живом Тому, дере кожу с'лица,
па полиза дечју крв и кожу
која оста на крвавом ножу,
нек' будућа покољења виде,
докле људско безумље отиде !?

И остале судбине су сличне
ове драме, црне и трагичне
а ово је само епизода,
о Голготи невиног народа,
кривога само, што је српског рода !?
Пир крвави, дрскија монструма,
крволока што су сишли с' ума
и вапаји болни, с' мучилишта,
допрли су до поља Јечмишта,
до Чакора и до Виситора
и крај Плава, таласи језерски,
слушали су овај помор звјерски !?

За два црна, судбоносна сата,
од безумља крвавих целата,
четиристо тридесет особа,
лежало је у крви без гроба
а планинске јечале су стране:
Нема живих, мртве да сахране !?
На исти су начин издисали
и са крвљу, страну исписали,
која никад мјесто нашла није
на странице лажне историје!
У ово је јулско јутро, врело
преко триста кућа изгорело
и у свакој, многе људске жртве
у згаришту, тињале су мртве !?
Онда ова ордија дивљачка,
поче пусту Велику да пљачка
од торова, штала и амбара,
до верига псећих и чектара,
то је ратни плијен животиња
са КОСМЕТ-а, Плава и Гусиња,
што су били вјековни крвници,
Светосавском роду и Велици!...
Великом је тога црног дана,
свака стопа крвљу окупана
а случајно, чудом преживјели,
дуго ништа, причат' нису смјели,
но чували у кошмарне главе,

црне слике ужаса и страве,
јер зло српско дотицало није,
улизице Тита и партије,
ти жбирови и душе продате
нека Богу на небеса плате,
нек' на њину душу гријех иде
за скриване српске геноциде!...
Српске гусле нек' чине опело
за Велику и њено распело,
а душама, невиних жртава,
мир и покој и вјечита СЛАВА !